

съмнение да може да я помрачи. Но не стана така. И въпроситъ: Кога ще пристигне? Колко ще престои? На кой фронтъ ще замине? ... Дали ще доживѣе и часа да го посрещне герою отъ бойното поле? — почнаха да я притискатъ съ едно тягостно нетърпение, съ нѣкакъвъ необяснимъ страхъ.

Като валякъ, огроменъ, тежъкъ и бавенъ, се движеше тъмното тѣло на нощта. Само една майка можеше да разбере мислитъ, които потискаха сърдцето на тази жена. Тя не можеше да склопи очи. Веднага предъ погледа ѝ се препрѣчи едрата и широкоплещеста фигура на Минчовия връстникъ Ганчо, който още съ влизането си въ първия бой, бѣ пронизанъ съ куршумъ право въ челото. А знаеше се за Ганча, че девица билъ похитилъ.

Бедната жена извърна погледъ, за да отхвърли това тежко възпоминание, но ето, срещна образа на Никифора отъ „Буба Пенковата“ махала, за когото бѣше се съобщило, че когато една привечерь се чулъ близъкъ до окопитъ изстрелъ и съ фенеръ въ ржка прегледали наоколо — намѣрили Никифора самозастрелялъ се. Малко по-късно се било установило, че Никифоръ билъ страдалъ отъ болестъ въ остра форма, заразенъ отъ жени, нарочно прѣснати отъ противника въ близость около фронта. А такива случаи е имало не единъ.